

תקות מנחם

גיליון מס'
199

יו"ל לקראת ש"פ בהר-בחוקות
י"ז אייר
ה'י תהא שנת עליון

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ה"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי הרמב"ם
ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם, להראות ולהוכיח הנראה לעני"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו, הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.
ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר המדע - ב'

מחזור כ"ט שנת הז"ך

בעז"ה יום ג' פרשת בהר בחוקותי כ' אייר ה'י תהא שנת עליון
סיום הלכות דעות והתחלת הלכות תלמוד תורה

בזוהר: "דקודשא בריך הוא לא שריא באתר פגים". וכמ"ש על זה בגליונות הקודמים.

ובלי"ג בעומר ש"פסקו מלמות", היינו שהתבטלה ההנהגה של אי כבוד וזלזול בדעת הזולת, ולכן נשאר לחיות התלמידים שעליהם הושתתו התורה שבע"פ והעולם, כולל הרשב"י, כי ע"י האחדות התקיים בהם "ואתם הדבקים בהוי" אלוקים" (כי הדבקות והאחדות מביאה לדבקות עם הקב"ה, ישראל וקוב"ה כולא חד ולכן חיים כולכם היום".

אין דעותיהן שוות

ב. בענין הנ"ל, שצריך להתייחס בכבוד ובהערכה לדעות של כל אחד, מתבטא בהלכות דעות, ומיד בהתחלה כותב הרמב"ם: "דעות הרבה יש לכל אחד ואחד מבני אדם, וזו משונה וזו רחוקה ממנה ביותר כו", ו"דעות" הכוונה כאן למדות ותכונות שעל-פיהן גם הדעות של האנשים, והיינו שעלינו להתייחס בכבוד ובהערכה לכל הדעות ואופיי בני אדם, כתיקון ל"לא נהגו כבוד זה לזה".
וכן בהמשך ההלכות מדובר על מצות אהבת ישראל, ושלא לשנא יהודים. ואח"כ גם לשאר המצוות הקשורות באהבת ישראל; מצוות תוכחה ואי הלבנת פנים, איסור לשון הרע ואיסור נקימה ונטירה.

והיינו שבהלכות אלו כלולים כל הענינים של אהבת ישראל ואחדות ישראל, וזה ענינו של ל"ג בעומר להביא אחדות בכל חלקי העם.

ורשב"י היה זה שכשהעולם היה צריך לגשם⁶, הוא אמר תורה עה"פ "הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד"⁷, דהיינו שהאחדות היא כלי לברכה, ואז ירד הגשם.

אמור - שבחים על הזולת

ג. את הלכות דעות התחילו ביום א' פרשת בהר בחוקותי, למחרת ומתברך משבת קודש פרשת אמור, והמשיכו הלכות אלו בימים שני ושלישי בשבוע זה, שהם שלושת הימים הראשונים של

ל"ג בעומר - אחדות ישראל

א. את הלכות דעות התחילו ביום ל"ג בעומר, והקשר בולט וברור;

השמחה דל"ג בעומר, ד"בו פסקו תלמידי רבי עקיבא מלמות"¹ שמתו בימי הספירה "על שלא נהגו כבוד זה לזה".

ומסביר כ"ק אד"ש מה"מ בשיחות ובמכתבים, שהטעם שלא נהגו כבוד למרות שהיו תלמידי רבי עקיבא, ואצלו העיקר אהבת ישראל, כפי שאמר "ואהבת לרעך כמוך"² - זה כלל גדול בתורה³, ובודאי גם תלמידיו היו מצטיינים באהבת ישראל, ומה הפירוש לא נהגו כבוד?!

ומבאר הרבי שבזמן שיש כמה והרבה תלמידים ששואבים ומקבלים מרב אחד, ולכל אחד מהתלמידים יש לו את אופיו דרכו ותכונותיו שעל פי מידותיו, "ואין דעותיהן שוות"⁴, ולכן כל אחד מקבל ומפרש את דברי רבי עקיבא לפי הבנתו ואופיו, וסבור שכן מתכוון רבי עקיבא, ולכן אינו יכול "לסבול" ולכבד את שיטתו ופירושו של הזולת, כי הוא בטוח שפירושו מאה אחוז צודק, ואין לו "רעספעקט", הערכה וכבוד לדעות של האחרים, כי לפי דעתו הם משנים ומסלפים את דעת רבי עקיבא.

ודווקא בגלל שהוא תלמיד ר' עקיבא, תלמיד ע"פ תורת אמת שקיבל וקלט את תורתו ושיטתו של רבי עקיבא, הוא כולו מלא וחדור באהבת ישראל, ולכן "איכפת" לו שמישהו אחר מפרש אחרת את דברי רבי עקיבא, שלפי דעתו זה סילוף דבריו ושיטתו. ולכן מתו תלמידי ר' עקיבא, כי לא היה ביניהם כבוד ואחדות, ואחדות היא הכלי לברכה ולחיים, כמו שאומרים⁵: "ברכנו אבינו כולנו כאחד באור פניך", וכמ"ש בתניא פרק "ל"ב", ובאגרת הקודש סי' ל"א, וכשאין אחדות לא שורה שם הקב"ה, כמ"ש

1 יבמות סב, ב.

2 קדושים יט, חי.

3 ספרא, ירושלמי פי"ט ה"ד. והובא בפירש"י עה"פ.

4 תנחומא פינחס י. ברכות נח, א. סנהדרין כח, א. ירושלמי ברכות ט, א.

5 בברכת "שים שלום" בתפילת "שמונה עשרה".

6 זוהר ח"ג נט, ריש ע"ב. ונתבאר במאמרי חסידות.

7 תהילים קלג, א.

שרק - שמאל - יד כהה - דוחה¹³) אלא צריך להיות באופן של "להזהיר" - זוהר ואור (ימין מקרבת), עיי גילוי הטוב הפנימי שנמצא אצל ה"קטנים", שיהיה אצלם "להזהיר", שהטוב הפנימי שבהם יזרח אצלם ויאיר!

ואד"ש ממשיך ומבאר: "שענין זה יומתק עם מה שהפסוק משתמש כאן בלשון "אמור" ("ואמרת") ולא "דבר"; כי דיבור הוא לשון קשה, שהכוונה להתעסק ולפעול ע"י שבירת הרע; משא"כ "אמירה" היא לשון רכה¹⁴, ועניינה הוא לפעול ע"י גילוי הטוב שיש בזולת, כך שהרע מתבטל מאליו וממילא".

[ואולי אפשר גם לומר ש"אמור - ואמרת" - גם מל' "תפארת" (היינו שבח וחשיבות) כמו שאומר רש"י בפרשת תבוא¹⁵ עה"פ "את הוי' האמרת היום וגו'" והוי' האמירך היום להיות לו לעם סגולה וגו'": "והוא לשון תפארת וכיו", ובענייננו, לפאר ולשבח את חברו, ולדונו לכף זכות!

"תקות" חוט השני¹⁶

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

א. אין דעותיהן שוות - מל"ג בעומר אחדות וכבוד זה לזה, לדעות אחרות.

ב. בהלכות אלו על אהבת ואחדות ישראל ואי שנאה.

ג. אמור - בשבח הזולת.

* * *

בעז"ה יום ה' פרשת בהר בחוקותי כ"ב אייר ה' תהא שנת עליון סיום הלכות תלמוד תורה והתחלת הלכות עבודת כוכבים

שבת לה'

א. הקשר של הלכות תלמוד תורה גם לפרשת בהר וגם לפרשת בחוקותי בולט וברור; לפרשת בהר;

בתחילת הפרשה מדובר ע"ד שנת השמיטה (ושנת היובל) שהם שנים שלא עובדים בהם את עבודת הארץ ומוקדשות לה' כמי"ש בתחלת הפרשה¹⁷: "ושבתה הארץ שבת לה'", ואומר רש"י: "לשם¹⁸ ה"י". שהמשמעות (הרוחנית בעבודת ה') היא שיהודי בשנה זו, בשנת השמיטה (וכן בשנת היובל) מקדיש את עצמו לשם ה', מכיון שאינו עוסק בעבודת הארץ ונותן את זמנו ומתמסר בהתמסרות מוחלטת לעבודת ה' ובפרט בלימוד התורה. ע"ד שיהודים עסוקים בתורה בשבת קודש וכמי"ש ב"ספורנו" עה"פ "שבת לה"י";

ולחעיר שכך מפרש ה"ספורנו" שם בפרשת יתרו את הפסוק: "ויום השביעי שבת לה' אלוקיך", וז"ל: "כלומר ללמוד וללמד לשמור ולעשות, ולהתענג בו די העבודה לכבודו יתברך כענין

שבוע זה המתברכים מהשבת שעברה, כי ע"פ ההלכה שלוש הימים הראשונים של השבוע קשורים ושייכים לשבת שעברה, ולכן יכולים לעשות הבדלה עד יום שלישי.

וכ"ק אד"ש מה"מ קישר הלכות אלו, הלכות דעות, לפרשת אמור; במחזור הראשון ובפעם הראשונה שלמדו את הרמב"ם בשנת תשד"מ, שאז הייתה אותה הקביעות מצד פרשת השבוע, שאמנם התחילו את המחזור ולמדו הלכות אלו מיד אחרי פסח, אבל אז היתה שנה מעוברת והתחילו הלכות דעות כמו בשנה זו למחרת ש"פ אמור ולמדו אותם בשלושת הימים הראשונים של פרשת בהר, ששייכים לפרשת אמור, וכן בקביעות שנה זו.

ואז קישר אד"ש הלכות אלו לפרשת אמור; אד"ש אמר אז בהתוועדות ונדפס בלקו"ש⁸ שההוראה שלומדים משם הפרשה "אמור" היא; שעל היהודי להיות "אמור"; היינו להיות הולך ואומר, ומה על היהודי לומר? ע"פ המדרש רבה בתחילת פרשת אמור האמירות של יהודי צ"ל בשבח ובמעלות חבירו [אז אמר אד"ש שאי אפשר לומר שהכוונה היא לומר בדברי תורה שעל זה יש ציווי בפני עצמו: "ודברת בס"י⁹, שזוהי מצוות הדיבור בדברי תורה כמו שחז"ל אומרים על זה: "ודברת בס"י - ולא בדברים אחרים, ואל בדברים בטלים". ולכן כאן החידוש הוא שיהודי ילך ויאמר בשבח ומעלת הזולת.

ואולי הכוונה היא לא לשלול לגמרי הפירוש באמור - אמירת דברי תורה, כי בהתוועדות ושיחה אחרת אמר אד"ש שזוהי ההוראה משם הפרשה "אמור"; לומר ליהודים בכל הזדמנות דברי תורה ודברי התעוררות בתורה ומצוות (ואולי זה גם קשור עם דברי רש"י: "להזהיר גדולים על הקטנים". היינו שיהודי ילך ויזהיר ויאמר וישפיע על היהודים לא רק קטנים בגילם, אלא גם בקטנים ברמת ידיעת ושמירת התורה, שעל היהודי להיות "אמורי" (במובן החיובי), היינו הולך ואומר ליהודים דברי תורה ודברי התעוררות [להזהיר - גם בפירוש להאיר, מל' זוהר ואור, קשור לל"ג בעומר, ו"להזהיר" (בכתיב חסר) גימטו - אמור]. וכנראה הכוונה שכאן זה לא החידוש ("האויפטוי") של ציווי זה, כי על כך יש מצווה בפני עצמה "ודברת בס"י, וכנראה אין זה שולל שהכוונה גם "אמור" - על דברי תורה].

ז. אומר אד"ש שמי"אמור" לומדים שבכל הזדמנות יהודי צריך להשתדל ולומר מעלות ושבחים על יהודים אחרים ועל זה כתוב ברמב"ם בהלכות דעות כשמדבר על מצות אהבת ישראל כותב¹⁰: "מצוה על כל אדם לאהוב את כל אחד ואחד מישראל כגופו, שנאמר: 'ואהבת לרעך כמוך'¹¹. לפיכך צריך לספר בשבחוי", היינו שזה חלק ממצוות אהבת ישראל.

וענין זה בולט יותר כשכותב בהלכות אלו על הנהגת התלמיד חכם, אומר¹² "ודן את כל האדם לכף זכות, מספר בשבח חברו, ולא בגנותו כלל" [וזהו - אומר אד"ש - גם מתאים עם פירוש רז"ל המובא ברש"י - "להזהיר" - מל' זוהר ואור, שהזהירות מהדברים הבלתי רצויים היא (בעיקר) לא כ"כ להתעסק עם הרע (כהציווי

8 חלק כ"ז פרשת אמור א', ע' 158.

9 ואתחנן ו, ז.

10 פ"ו ה"ג.

11 קדושים יט, יח.

12 פ"ה, ה"ז.

13 סוטה מז, א (וראה עיין יעקב לעי' שם).

14 מכילתא ופירש"י יתרו יט, ג. ספרי ופירש"י בהעלותך שם.

15 כו, יז-יח [כו - הוי', את הוי' האמרת, י"ז - טוב וחי"י].

16 יהושע ב, חי. ועיין ברש"י שפירוש "תקות" - מלשון "יקו וחבל" (שבו הורידה המרגלים של יהושע, ובו תלו משפחת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" - להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשוה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).

17 כה, ב.

18 ת"כ - כה, ז. ילקו"ש תרנח.

חמרא וריחני פקחין¹⁹. "שתהי" כל השנה הבטלה מעבודת האדמה מוכנת לעבודתו כמו שכיון בשבת בראשית באמר²⁰ "שבת לה' אלוקיך". וכמו שכתוב במדרשים²¹ על הפסוק "ויקהל משה"²², שמשנה רבינו הקהיל את עם ישראל בציווי הקב"ה, ולימדם תורה, [ווי"ל שזה הרמז במה שכותב רש"י: "כשם שנאמר בשבת בראשית"] היינו, ששנת השמיטה מוקדשת בעיקר להתמסרות ללימוד התורה.

וזהו הקשר ללי"ג בעומר, שעניינו של רשב"י היה ש"תורתו אומנתו", וכל כולו היה מסור בהתמסרות מוחלטת, ולא עשה דברים אחרים רק לימוד התורה, ולכן היה פטור מן התפילה כמ"ש בתנאי²³ שלא הפסיק את לימודו לשום דבר; "דמי שאין תורתו אומנתו צריך להפסיק היינו מאחר דמפסיק ומבטל בלא"ה (=בלאו הכי). [ההוראה לפועל לנו מ"תורתו אומנתו", למרות ש"הרבה עשו כרשב"י ולא עלתה בידם", ראה מסגרת].

בחוקותי תלכו - עמלים בתורה

ב. הקשר של הלכות תלמוד תורה לפרשת בחוקותי; הוא גם מפורש;

עה"פ הראשון "אם בחוקותי תלכו", אומר רש"י: "שתהיו²⁴ עמלים בתורה". היינו שכאן מדובר על לימוד התורה בצורה בולטת ומודגשת באופן של עמל ויגיעה.

ואז יש תקוה וסיכוי שלימוד התורה יהיה אצלו באופן של הצלחה והליכה, "תלכו" באופן של "ילכו מחיל אל חיל"²⁵. וזהו גם הקשר למילה "בחוקותי", כפי ביאור החסידות²⁶ שזהו מלשון חקיקה אותיות החקיקה, ששונות מאותיות הכתיבה בזה שהן מאוחדות עם הדבר שנכתב עליו, היינו שהיהודי מתאחד עם התורה והקב"ה וזהו בא דווקא ע"י היגיעה בתורה שהיא נהיית עסקו ומתאחד איתה.

הברכות - ע"י לימוד ויגיעה בתורה

ג. וענין העמל והיגיעה בתורה הוא ענין ראשון ועיקרי לקבלת הברכות, כמ"ש בהמשך הפסוקים: "אם בחוקותי תלכו ואת מצוותי תשמרו ועשיתם אותם: ונתתי גשמיכם בעיתם ונתנה הארץ יבולה וגו'" וכהמשך הפסוקים וכל הברכות הבאות לאח"י. ו"גשמיכם" - כפירוש החסידות שקאי על כל הענינים הגשמיים (שע"י לימוד התורה וע"י קיום המצוות נעשים כלים לברכות), היינו שכל הברכות באות בזכות ובעקבות ואחרי העיקר ע"י ההתחלה בעמל ויגיעה בתורה (ואח"כ "לימוד המביא לידי מעשה").

התוכחה והעבירות מתחיל מאי לימוד התורה

ד. וכן גם התוכחה שבאה על אי קיום המצוות, מתחילה מאי לימוד התורה. כמו שאומר רש"י עה"פ²⁷: "ואם לא תשמעו לי, ולא תעשו את כל המצוות האלה". ואומר ע"ז רש"י: "ואם לא

תשמעו לי, להיות²⁸ עמלים בתורה, ולדעת מדרש חכמים וכו". היינו שכל התוכחה והיפך הברכות מתחיל מזה שלא לומדים ויודעים תורה ומדרשי חכמים שזה מביא לאי קיום המצוות והמשך העבירות.

וכן כותב רש"י בהמשך הפסוק בד"ה "ולא תעשו": "משלא²⁹ תלמדו לא תעשו, הרי שתי עבירות". ז.א. שכ"ז מתחיל מאי לימוד התורה.

וכן בפסוק הבא: "ואם בחוקותי תמאסו וגו"י" אומר רש"י בד"ה "להפרכם את בריתי": כופר בעיקר. הרי שבע עבירות הראשונה גוררת השנייה, וכן עד השביעית, ואלו הן; לא למד, ולא עשה וכו' כופר במצוות, כופר בעיקר". היינו שהכל מתחיל מאי לימוד התורה.

ובפסוק זה כלול עוד ענין שכתוב בהלכות תלמוד תורה; ביזוי ושנאת החכמים, וכמ"ש הרמב"ם בפ"ו הי"א: "עוון גדול הוא לבזות את החכמים או לשנאתם. לא חרבה ירושלים עד שבזו בה תלמידי חכמים וכו' וכן זה שאמרה תורה: 'ואם בחוקותי תמאסו - מלמדי חוקותי תמאסו'³⁰ [שזהו שיעור החומש דיום הסיים].

רשב"י - תורתו אומנתו

ה. וכ"ז מתאים ומתקשר ללי"ג בעומר כנ"ל, שעניינו של רשב"י הוא "תורתו אומנתו", והיינו שלומד ומתמסר ומתייגע ועמל בתורה בלי הפסק ומתאחד איתה ועם הקב"ה באופן של חקיקה - "בחוקותי".

"תקות" חוט השני³¹

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

- א. בשנת השמיטה שבת לה' - התמסרות ללימוד התורה.
- ב. בחוקותי תלכו - עמלים בתורה.
- ג. הברכות ע"י לימוד ויגיעה בתורה.
- ד. התוכחה והעבירות מתחילים מאי הלימוד והעמל בתורה.
- ה. בהל' ת"ת ביזיון ושנאת החכמים, מפסוק זה ואם בחוקותי תמאסו - מלמדי חוקותי (שיעור חומש דיום הסיים).
- ו. אצל רשב"י תורתו אומנתו, עמל בתורה באופן של התאחדות וחקיקה בחוקותי.

* * *

"ילכו מחיל אל חיל!"

בקשר למ"ש על מש"נ בפרשת השבוע "אם בחוקותי תלכו" שע"י שיהודי עמל ויגע ועוסק בתורה באופן של "חקיקה" שמתאחדת איתו ונעשה מציאות אחת עם התורה ואז יקויים אצלו "תלכו"; שיזכה בכל הענינים שיקויים בו "תלכו", ו"ילכו מחיל אל חיל".
ואומר אד"ש מ"ש בספרים וה"צמח צדק" מביא זאת באור התורה הטעם

28 תוי"כ כו, חי. ילקו"ש תערב.

29 תוי"כ שם. ילקו"ש תרעג.

30 תוי"כ כאן.

31 יהושע ב, חי. ועיין ברש"י שפירוש "תקות" - מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה המרגלים של יהושע, ובו תלו משפחת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" - להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשווה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).

19 יומא עו, ב.

20 יתרו כ, י.

21 תנחומא ועוד.

22 ויקהל לא, א.

23 תניא פכ"ג.

24 תוי"כ כו, ב. ילקו"ש תרעא.

25 תהילים פד, ח.

26 מתחיל ממאמר ד"ה זה בלקו"ת.

27 כו, יד.

ש"חיל" מוסב על הצלחה בלימוד התורה [וכמו "אשת חיל"³² שקאי על התורה], וכתוב ע"ז בספרים כי "חיל" - בגימטריא - 48. וכתוב בפרקי אבות³³ ש"התורה נקנית בארבעים ושמונה דברים" קשור לקנין תורה. [ואולי אפשר לומר שהמילה חיל קשורה עם התורה שמשמעותה; ח"י למ"ד! - חיות בלימוד!]

תורתו אומנתו

בהתוועדות ל"ג בעומר דיבר אד"ש שההוראה מל"ג בעומר שלוקחים כוחות מרבי שמעון בר יוחאי, שאצלו היתה דרגת "תורתו אומנתו". ושואל אד"ש למה אנחנו לומדים על דרגתו של רשב"י הרי ענין זה לא שייך לפועל, כי הגמרא אומרת "הרבה עשו כרבי שמעון בר יוחאי ולא עלתה בידם", ולכן לא שייך דרגה כזו, וחייבים להפסיק את לימוד התורה לתפילה, וא"כ למה לומדים על דרגת הרשב"י, והרי התורה היא לא ספר סיפורים ולא ספר היסטוריה או "אנציקלופדיה" של "גדולים" אלא שכל דבר שלומדים ואומרים בתורה - היא הוראה לנו בעבודת ה' שלנו. וא"כ מהו הלימוד שאנחנו לומדים מדרגת רשב"י?!

וע"כ ענה אד"ש מה"מ: אמנם אין לנו היום דרגת "תורתו אומנתו", אבל בזעיר אנפין "אפס קצוהו ושמן מיהו"³⁴, מעין דרגת "תורתו אומנתו" שייך אצל כל אחד;

א. אצל בחורי ישיבות מכיוון שעדיין אין עוד "ריחיים בצווארם" ולא טרודים בפרנסתם, שייך אצלם מעין "תורתם אומנתם" ובאמת רואים שענין זה מתבטא בעולם בגלוי. שבצבא בלשכת הגיוס קוראים לבחורי הישיבה "תורתם אומנתם".

ב. בזמן שכ"א לומד תורה, ויש לו קביעות לתורה באותו זמן, יכול להיות אצלו "תורתו אומנתו" שכל כולו מונח בתורה ולא קיים אצלו בעולם שום דבר אחר. ואפילו הטלפון מצלצל לא להרים (כמו שבשבת הטלפון לא מפריע ולכו"ע בשבת ניתנה תורה³⁵) וגם אם מי מבני הבית הרים הטלפון, לומר שהוא לא נמצא, וזה לא שקר כי הוא באמת לא נמצא כאן, הוא נמצא בתורה ולא בעולם של הטלפון [וזה היה הדבר היחיד בעולם שהרבי הרשה להגיד לא ממש אמת, כי תמיד צריך להגיד את האמת בשלמותה, ללא פשרות ע"פ החיוב והציווי "מדבר שקר תרחק!"]

אין דעותיהם שוות!

בענין מה שאמרו חז"ל: "כשם שאין פרצופיהן שווין כך אין דעותיהן שוות" מסביר אד"ש שאין הכוונה שאין ברירה ולצערינו "אין דעותיהן שוות", אלא שזו ברכה וכוונה עליונה, שכך נבראו הבריות שלכל אחד יש את אופיו ודעתו ויחודיותו, שבזה שונה מאחרים, ובהו הוא תורם לכל החברה ולכל העולם.

וזהו המשל "אין פרצופיהן שווין", שזה מזל וברכה שהפנים לא שוות ויוכלו להכיר את כל א' וא' [כי הפנים מורים ומבטאים על הפנימיות והיחודיות של כ"א] וכך גם הדעות של כאו"א שונות ומיוחדות.

ת"פ בתי כנסת בירושלים

חשבתי ע"כ; "דעות" - בגימטריא - 480. ומה מוצאים בחז"ל בקשר למספר 480; איכא בפתיחתא דאיכה רבתי³⁶, וז"ל:

32 משלי לא, י.

33 אבות פ"ו מ"ו.

34 ל' התניא לגבי משה רבינו.

35 עיין רמב"ם סוף הלכות טוען ונטען.

36 אות יב. וכן באיכה רבה פ"ב ד עה"פ בלע ה' ולא חמל. וכן בשה"ש פ"ה פ' יב. וילקוט ישעיה רמז רנו. ירושלמי מגילה פ"ג ה"א. וירושלמי כתובות פ"יג.

עה"פ (מלכים ב, כה ט) וישורף את בית ה' זה בית המקדש וגו' ואת כל בתי ירושלים וגו' שרף באש"ר" פנחס בשם רבי הושעיא אמר ארבע מאות ושמונים בתי כנסיות היו בירושלים חוץ מבית המקדש, מנין מלאתי (משפט, ישעיהו א, כא) בגימטריא הכי הוי. וכל אחת ואחת היה לה בית ספר למקרא ובית התלמוד למשנה. וכולן עלה אספסיאנוס והחריבן". ואולי משמעות הענין שהיו בירושלים כ"כ הרבה דעות שונות וכן היו כ"כ הרבה בתי כנסת וקהילות שונות ולכל אחת היו מוסדות משלה, ולא יכלו להתאחד ולמצוא שפה משותפת וללמוד ביחד, כי היה חסר ההבנה, הסובלנות וההתכללות, כי כל קבוצה עמדה על דעתה (עי' מכתב כ"ק הרבי הרי"צ שכתב לפני הסתלקותו, נדפס בהוראתו בקונטרס יו"ד שבט תש"י והועתק בגליון מס' 197 ע"ד נחיצות ההתכללות), ואולי לכן את כולן הצורך החריב בפעם אחת עם בית המקדש, כי היה חסר האחדות ואהבת ישראל, וכדי לבנות מחדש את החורבן, עלינו לחזק ההתכללות ואהבת ואחדות ישראל!

מבחן עצמי - איזהו מקומן של הלכות?

יש מצוות והלכות ברמב"ם שכשלא בזמן שלומדים אותן, לא זוכרים באיזה ספר ובאיזה הלכות הן כתובות, כי לכתחילה הקשר לא נראה וידוע מאליו.

ונביא הדוגמאות;

מצוות והלכות אהבת ישראל - בהלכות דעות [כי קשור בדעות ומידות] (וכן הלאו דלא תשנא את אחיך, ואיסור לשון הרע ורכילות ונקמה ונטייה, והלבנת פנים ועינוי אומללים, ומצוות הוכחה).

מצוות ספירת העומר - בספר עבודה - בהלכות תמידין ומוספין [כי שייך ובא בהמשך להקרבת קרבן העומר, משא"כ בשו"ע אורח-חיים - שמדבר לפי סדר החיים הרגיל של יהודי, הלכות ספירת העומר כתובות בהמשך להלכות פסח].

מצוות עליה לרגל, וראיה, והקהל - בספר קרבנות, בהלכות חגיגה.

מצוות הפרשת הבכורים ופדיון הבן - בספר קרבנות בהלכות בכורות (וכן בהלכות ביכורים שם מדובר על מתנות כהונה).

הלכות כבוד אב ואם ויראתם (וכל המצוות הקשורות בהם) - ספר שופטים הלכות ממרים [כי מדובר שם גם על בן סורר ומורה, ולכן כתובים המצוות והחיובים כלפי ההורים].

הלכות הכנסת אורחים וביקור חולים - ספר שופטים הלכות אבל [כי בהלכות אבל מדובר ע"ד מצוות לויית המת וניחום אבלים שהם מצוות גמילות חסדים שבגופו ולכן מובאים שם גם שאר מצוות גמ"ח שבגופו הכנסת אורחים וביקור חולים והכנסת כלה, ולוית האורחים (ואפ"ל - אב"ל - ר"ת - אבל, אורחים, ביקור חולים, לוית המת, ולהבדיל לוית האורחים) ואולי אבל - מל' אבה (רצה) ואהבה].

לזכות

הרה"ת שלום מרדכי הלוי שיחי' בן רבקה רובשקין

שיתקיים מיד מ"ש ע"ז אד"ש באיגרות קודש (חיי"ח עמ' רמא): "שידוד המערכות והטבע, עשיית נפלאות לבני אדם בעולם זה... ע"י סעודת הודאה... חוזר לבוריו לגמרי", ויהי לו מיד שחרור מלא, ויצא מן המיצר אל המרחב, וחיים מאושרים בגשמיות וברוחניות מתוך בריאות אושר ושמחה תמיד כל הימים, ודין נצח!

נדפס ע"י א' מאנ"ש

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בבית הכנסת וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!